

2 QUARTOS
CADA
VIATJE.

2 QUARTOS
CADA
VIATJE.

LO PONTEON.

PERIODICH MES CUHENT QUE UN VITCHO.

Redacció y Administració, Arch del Teatro, 21 y 23.

Una ullada á França

I.

Ha fet ja quatre mesos que 'ls dos poders més militars y ambiciosos d' Europa se llenaren l' un contra l' altre á una guerra insensata, que tenia sols per objecte l' aniquilació d' un d' ells per poder altre realisar los plans ambiciosos que, per desgracia dels pobles, may han faltat per lo voltant de tots los tronos.

Y en efecte, Napoleon per una part, desitjant estendre sas fronteras per tot l' Alt Rhin, per ofegar ab la lluentor de la victoria, com feu en Crimea, la molt arrelada democracia francesa, desde l' 1866 en que veié engranxir la Prussia de una manera per ell alarmant, que buscava qualsevol ocasió ó pretest per llenarse á lo qu' ell pensava fòra la realisació de sos projectes. Y per l' altre part, Guillem de Prussia, ambiciós si cap en major escala que Napoleon, tenia tembè dintre son cap l' idea de fundar baix son regnat l' imperi germànic, y per poder alcansar la consumació d' eixa felonía se llenya ja en 1866 contra l' Austria, y en Sadowa humillà brutalment l' influencia austriaca, qu' en tota l' Alemania hasta á las horas havia estat molt més poderosa que la de Prussia.

Realisada la primera part de son fatidich imperi, no pensá ja més qu' en la consumació d' ell, per lo qual volia llenysse á una guerra de conquesta per la part de França, á la qu' era precis aniquilar, ja per humillar l' imperi que ab sa ambició naturalment, s' oposava al engrandiment de son vehí, y ja també per ser la nació ahont s' ha encarnat sempre mes l' idea democrática y l' aborriment á tota classe de reys.

Y passaren, tant l' un com l' altre, eixos quatre anys no fent altra cosa que prepararse y fer grans armaments á costa de la nació que 'ls consentia per llenysse quant fós la

ocasió propicia á veure quin dels dos fòra l' afortunat que podria realisar son engrandiment á costa de l' aniquilació del altre.

Aixis fou que quant lo desitjat govern espanyol prová la *calaverada monárquica sigmaringenquesa*, Napoleon s' escamá ab gran manera, veient que la Prussia anava á estendre sa influencia per la part dels Pirineus, y aprofitá eixa ocasió per declararli la guerra.

La guerra mes horrorosa y sangrenta llavors comensá, y ab son curs desastrós desde Forbach á Sedan, se veié qu' en sa organiació militar l' imperi francés estava molt més desmoralizat y viciat que la monarquia prussiana.

L' imperi francés, criminal desde sa naixensa quant l' atentat del dos de desembre de 1851, y criminal en tota sa existencia, fou molt més criminal en sa caiguda, acabant en Sedan ab la vergonyosa capitulació de mes de 80,000 homes.

Y l' objecte d' esta capitulació, que mès tard també portá la de Metz, se veu ben clarament.

Napoleon sabia qu' ell en França era odiat, com ho es tothom allá hont bi fa mal, y sabia que l' poble aprofitaria la primera ocasió que se l' hi presentés per trèuresel de sobre, com en efecte 'n ha fét.

Are bè; si Napoleon forsava las línies prussianas que l' tenian á Sedan y arribava á tornar á Paris, tenia, per continuar ab honra y probabilitats de profit la guerra, qu' acudir a demanar forças al poble, y ell no ignorava qu' aqueixas mateixas forças hagueren servit per son destronament.

Pensá que ja havia provat fortuna, y qu' haventli sortit contraria, tenia qu' aconsolar-se ab la convicció de tindre que cedir als capítulos de son afortunat competitor, y pensant que luego, juntl' exèrcit qu' encara quedava á França á las ordres d' en Bazaine y aquell qu' á las horas quedava presoner, corre á Paris per sofocar ab las bayonetes qualsevol sentiment anti-dinàstich per part dels

francesos, y contant, si las sèvas no bastessin, ab las mateixas bayonetes prussianas, l'únic remey que veié per salvar sa dinastía, y eixos foren los motius que l' imposaren la capitulació de Sedan.

Mès vingué lo 4 de Setembre, més que ja comensa á ferse espants pels reys, y l' poble de Paris tirá per terra completament las il·lusòries esperansas de Napoleon. Pero la República, no podent cedir sens suicidarse á las orgullosas exigencies del vencedor, tenia que continuar la guerra. Y tothom deya qu' era una *temeritat* lo posarre al cap semblant idea, perque la Fransa estava impossibilitada per continuar, y que de volgut ferho, no forra la guerra altre cosa qu' un *paseig triunfal* dels prussians per tota la nació francesa. Ells deyan que la Fransa no tenia generals ni soldats; pero no 's recordavan que 'ls francesos passavan de *súbdits* á *ciutadans*.

Mentre tant lo Govern popular no 's descidá. Feu fortificar admirablement Paris, portá allí gran proveïment de queviures, armà al poble fent soldats dels ciutadans, y quan los prussians arribaren á sas portas, ja estaven preparats per rebrels dignament, y 'ls qu' havien anunciat que hi entrarian sens resistència, tingueren qu' alurarse..... y fa tres mesos que hi estan atrurats.

Lo rey de Prussia havia declarat que no feya la guerra al poble francés, sino al imperi; que no atacava, sino que 's defensava.

No volguent tampoch acceptar la responsabilitat d' aquella guerra, la República, tractà de fer la pau; pero no una pau com haguerà fét Napoleon, sino una pau honrosa.

A las horas lo rey Guillem se tragüé l' hipòcrita caretà ab que 's cubria. Necesitava coronar son imperi, y volia al mateix temps assassinjar la naixenta República. Exigí l' Alsacia y la Lorena ab part dels Vosgos y Metz, una forta indemnisió de guerra, gran part de l' Esquadra francesa, y sa exigència no tenia límits. Impossible fou, donchs, tota avinencia ab la República, la qual no podia des-

honrarse hasta aceptar semblants condicions. Primer era per l' ambició de dos homes que 's mataren tantes persones. Luego continuà la matansa tan sols per l' ambició d' un de ells.

¡Y encare hi ha qui vol fer creure que 'ls reys son la salvació dels pobles!..

Pero afortunadament ja ningú 'ls creu.

Demostradas ja en lo present article las desgracias qu' han portat á sas respectivas naciones y á la humanitat entera los soberans de Fransa y Prussia, en un altre repassaré l'estat actual de la Fransa desde la proclamació de la República, estat no tant desastrós com alguns voten fer creure, y examinar la conducta del Govern de la defensa Nacional, pera poguer comparar y jutjar los uns ab l' altre.

J. LLUNAS Y P.

(Se seguirá.)

Ranxo.

Si per alguna de aquellas caramolas lo rey desembarqués aquí, donariam un concell á la ciutat.

¡En lloch de corre pels carrers estarse á casa?

¡No! No valen tots ells lo fastidi que aixó 'ns portaria, y es precis usar de un altre medi de mes distret y entretingut.

¡No 'ls sembla que estaria bè adelantar lo Carnestolts?

Aixis quatre dias avans de venir, en Junyent guarneix lo Born; se fan las cabalgatas correspondents; la vigilia al vespre 's fa l' enterro, y al dia següent quant ell desembarqui cap á fora falta gent; au, tothom á enterrarlo.

Barcelona queda sola, desembarca 'l personal, 's admira de l' animació dels nostres carrers, gradua per ella las simpatias que se li professan en esta Ciutat, si es que com jo té 'l termòmetro de las impressions dintre del cor; y quant ell se 'n vá, nosaltres ne torném, després de haver passat un dia felis, alegre, sense penas, y ab pá, vi y botifarras frescas.

La Crónica deia l' altre dia que 'l nou rey donaria un milió de rals pels pobres d' esta Ciutat.

Van massa cars los aplaussions si 's figura ningú que ab un milió podan comprarse los de una ciutat com Barcelona.

Y després que aixó seria com lo blat de moro que 'ls pagesos donan als tocinos perque s' engreixin.

Per sabut està que quant son bens grassos, los matan y que quan son morts se 'ls menjjan.

Com sabut es també que 'l nou rey te senyalats trenta milions cada any.

A Saragossa van surti una matinada penjats á 'n als fanals quatre ninots, que segons diu un diari d' aquella ciutat figuravan ser un d' ells los homes que han pujat al cap d' amunt del candelero, y l' altre 'l ciri que hi volan posar á dalt de tot.

Per supuesto que 'ls que varen demostrar així sas simpatias no serian pas republicans, sabut com està que la República aboleix la pena de mort, y aixó de penjar ninots als fanals.... francament.... no fa guerrero.

COSAS PRIMAS.

N' es prima la telaranya,
n' es prim lo sedès cabell,
n' es prim lo fil d' un capdell,

n' es prim lo cos d' una aranya
n' es prim un pal de cucanya,
prima la pell de rehim,
prima la llila d' en Quim
y l' escala d' arengada;
ab tot la mes gran primada
es tení un ministre Prim.

SIMILS.

¿En qué se semblan los diaris d' Espanya ab los morralets dels caballs?

En qué hi ha garrofas.

¿En que se semblan los canons d' artilleria ab las decoracions de teatro?

En que fan l' efecte de lluny.

En Figuerola en plé Congrés va dir qu' en Paul y Angulo patia de una malaltia que no l' hi envejava.

Volia dir que patia del pis de dalt? Y donchs parlar clà y net, digali boig, que ja 's cuidarà lo diputat andalus de ferri anar a preguntar á 'n en Ducatzal si es cert que 'ls boigs fan b'il·las.

L' altre dia deya un meu company:

«Lo que es per mí no desconfio de veure un altra quinta. Aixis com avans á mes de la quinta dels soldats hi havia la dels provincials, are á mes d' aquella hi-haurà la de la porra, ab quin contingent s' organisará aquesta partida per tots los pobles y poblets d' Espanya.»

¿No es veritat que no es mala idea?

¿No es veritat que de més verdades se 'n maduraran?

¿No 'u saben?

Avuy surt lo Tiburon que l' any passat al veure tant de despotisme no pogué treure 'l nas.

En Lopez diu que vol obsequiar al rey, y que per aixó ha vingut dels mars mes llunyedans.

Segur com està de que quant hi havia la Baleta ningú l' hi deya res per mes que 's passejava, créu lo pobret que succeirà 'l mateix ab la vinguda del nou rey.

Ja s' ho veurà!

En tot cas si li pica, que s' ho rasqui.

Se 'ls adverteix que á cada escala hi té un ninot magnific; y que tot ell, á pesar de que pesa setze planas de las més grossas que podan veure 's, no mes costa un rai.

Una mosca picava á un calvo

y 'l calvo la va aixafar

Una mosca á l' Espanya l' hi pica

qui sab si l' aixafará!

Diálechs semanals.

—La Rambla s' ha convertit en una especia de frontera; no mes s'hi veuen carrabiners.

—¿Y qué hi fan?

—Agafar als xicotxos que venen cigarros.

—Es digne d' elogi la conducta de nostre govern; no ven cigarros, ni 'n deixa vendre.

—Oh y ara diu que hipotecará per un número d' anys determinat la venta del tabaco.

—¿La venta?

—Sí.

—¡Qué dimoni dius! Pot anar á hipotecar una renda que 's val de tots los medis possibles pera que no li dongui un quart.

—A 'n en Rivero ja se li pot diu provincial.

—¡Ah si! vols dir perque l' han nombrat fill adoptiu de la província?

—Si home, per això mateix. Es lo mes grans; una diputació no nombrada per la província atrevir-se a consumar un fet que fins ab autorisació unànim tindria que vacilar!...

—Be, no fan mes que seguir los passos de l' ajuntament, que sent nombrat per en Gaminde, es à dir, no tenint un vot dels barcelonins, nombrà fill adoptiu de Barcelona á 'n Moret y Parent dels gats.

—Desembarqui allà ahont vulgui 'l rey tindrà ovació.

—¿Ab qué 't fundas?

—May siga sino l' exèrcit. ¡Home, 'ls soldats que 'ls hi rebaixarán dos anys, vols que callin?

—Y 'ls pobres que hi haurán d' entrar per mor de la rebaixa, vols que no diguin res?

—Es veritat; no hi havia atinat.

—El duch d' Aosta te un títol mes que quansevol candidat pera ser rey. Es espanyol pur sanch; li agrada molt los toros.

—¿Cóm ho saps?

—¿Cóm ho sé? Mira 't si li tenen d' agradar que fins lo fill que li ha nascut ara ho ha fet dins de Turin!

—Ara si que ningú podrà dir que l' ajuntament no treballa, ni mira de embellir la Ciutat.

—¿Per qué 'u dius?

—Perque la renovació dels empedrats ha arribat fins á 'n aquell carrerò que hi há al cap de vall del carrer, ahí de la Princesa, avuy de Cádiz y demá....

—Tira, tens rahó ¿saps que hi viu?

—No.

—L' arcalde.

—Com ho saps?

—Primer de tot pel municipal que fa centinella á l' esqueleta, y segonamen per la muñio de agutzils y municipals que tot lo sant dia van y venen de dit carrer.

—Ara que parlem de aixó: En Soler y Matas tant que li agrada que tothom lo vegi, podrá fer una cosa. Per tots los carrers de Barcelona colocarhi unes fustetas que digueissen: «L' senyor alcalde popular vive en....» y dessota la maneta aquella que serveix pera marcar la direcció.

—Si que estaria bè, y es fácil que ho fassi, que á ganas de ser popular ningú 'l guanya.

—Oh y aixó que al ultim la gent se 'n convencera de que 'u es, perque cada dia s' ho fa posar ab lletras de motillo.

—Al demés si may l' has de menester ja saps ahont viu.

—La que al seu davant hi vejis tota la pòdra nova; no pots errarla.

—Sembla que la comissió que ha anat á Madrid en demanda de la rebaixa d' un trimestre de contribució, se 'n ha tornat ab las mans á la butxaca.

—Ja era de veure. ¿Cóm vols que no cobrin los quartos que 'n Ruiz Zorrilla va fer l' home llenantlos pera los carrers de Florencia?

—Jo 'm creya pla bè, que 'n Moret basta que fos una comissió del mateix ajuntament que li havia fet la inmerescuda honra de nombrarlo fill adoptiu de Barcelona, haurà cedit ó al menos si que va empenyat.

—Ca, ca, vaya una gent!

—Lo mateix que l' ajuntament ja que ha sigut desavrat, procedint ab dignitat tenia de presentar la dimissió tot desseguida.

—¡Prou! ja avisarán. Son dignes tal pera qual.

—A n' el Saló de Cent diu que hi col·locarán los retratos dels regidors d' en Gaminde.

—Mes aviat crech que s'hi posarán ells mateixos, que no pas á n' en Fivaller.....

—Tens rahó! si m' han dit que l' volian treure á n' ell y á don Jaume d' aquells dos ninxs de la portalada de ca la Ciutat.

—Jo l' que estranyo com no ha atinat nostre célebre batle ab una cosa pera que tohom se grabi la sèva risuanya y progresista fisonomia.

—Quina es?

—Home, que en compte de haverhi l' escut de Barcelona el mig dels bitllets dels emperdrats, si hi feya posar lo seu busto, si que estaria bè.

Mes ranxo.

Lo duch aquell diu que vol guanyar la creu llorejada de san Fernando, que no s' pot obteinir sino per accions de guerra.

Si desitjar es poder, l' hi dirémos nosaltres que 'ls republicans volém guanyar també la República, y que casi 'ns convensem de que sols podém fer nosla nostra també ab accions de guerra.

Vels hi aquí dos desitjos oposats y que s' donan bofetades.

En Figuerola diu que sera nombrat intendent de la Real Casa.

Com en Marfori; exactament.

Pero lo primer que se 'ns acut es que en Marfori era mes guapet que en Figuerola.

Diu que aquell italiá es un xicot bragat y decidit; que no s' detindrà per res; que anirà sempre endavant y que.....

Bé vaja..... de mes valents n' hem vistos.

—Tú, á n' als estanachs ja no hi ha tabaco.

—Oh y encare no sabs lo mes salat. ¿Sabs aquells cigarros que venian los xicots per la Rambla?

—Sí.

—Donchs avuy lòs carabiners han donat una batuda, han agafat als xicots, los han pres los cigarros, los han dut á la Aduana y no 'ls han fusellat per no gastar la pòlvora malament.

—¿Y donchs? ¿Qué s' proposa l' govern? ¿Vol ferlos perdre lo vici de fer fum? En tot cas nosaltres no fumarém, y ell se fumará de nosaltres.

—Ca, noy, ca; no sabs la meytat de la missa. ¿Sabs perquè han agafat als xicots? Per enveja y per ussurpació. Ells venent cigarros regularment ussurparen las facultats del Minister de Hisenda, y aquest tingué enveja de que 'u fessin millor que ell. Vetaqui l' bussellis.

Un capellà dels que no cobran deya l' altre dia:

—Diu que l' rey vindrá per Sant Esteve. Ja no mes l' hi saltava això. A Sant Esteve se l' hi diu lo Proto-màrtir porque fou lo primer que morí martiritzat. Figürinse s' hi havia de patir, que l' van matar á cops de pedra.

Lo dia d' Ignocents lo rey ja serà á Espanya.

Es lo dia millor que podia escullir.

Aixis no s' podrà dir que la sèva vinguda

haja sigut feta ab malicie, sino molt al contrari que ell ab tota l' ignoscencia del mon ha vingut á fer nostra felicitat... etc... etc...

Pero l' poble ja no s' mama l' dit, s' ha anat fent gran, pensa y obra conforme sos pensaments y quan l' hi donan llebra, demana l' cap á n' al fondista per veure si es veritat lo que l' hi diuhen.

Aixó de demanar lo cap, per supuesto que ho dich sense segona intenció, y tinga en compte l' jutje si es que pensa formarme causa.

Noms que comensan ab A y que 'm son molt antipàtichs:

Ase.

Animal.

Avestrús.

Amadéu y altres.

Quan se deya que l' rey vindria á esta Ciutat, deyan també que l' allotjarian á Ca'n Gibert del Passeig de Gracia.

Ab aquest motiu y com que aquella casa es célebre pels balls de tarde que s' hi donavan maliciós hi havia que anyadia que la ballaríam.

Ja van fer bè disposant que no vingués aquí perque en aquells temps los balls oca-sionan constipats y després tot se 'n va to-sint.

Jem!... Jem!...

Lo Dante diugué un dia en sa Divina Co-media:

Italia sempre eschiaava.

Avuy dich jo:

¿Qui 'ns havia de dir que Espanya arribaria á ser esclava de un esclau?...

Ja tenim la pell tan dura que casi bè podrá servir per fer sabatas als soldats italians que vingan á sostonirlo. Aixis acabaran de tro-pitjarnos.

Una pregunta:

¿Que es lo que abunda mès are per las festas de Nadal; gent que 's menjan al gall, ó galls que 's menjan á la gent?

Darán rahó á las caixas de Préstamos d' aquesta ciutat que acostuman á portar lo re-gistre d' aquestas morts estranyas.

L' arcalde de Vitoria va ser destituit per que no vá anar á obsequiar á la Comisió re-gia, al passar per aquella ciutat.

¿Quina llei ho porta això? ¿La del embut? No; la del vi deurá portarlo.

Lo ministre de la Gobernació ha aprobat aquest acte.

¿M' entenen are?

L' altre dia los polissons recullian per la Rambla una fulla que s' hi venia ab lo títol de Afuera el extranger.

Y dirán vostés. ¿No hi havia ningú que recullis als polissons?

A un xicot que un dia robava la roba del terrat de casa bè 'l varen recullir.

Perque l' rey desembarca á Cartagena?

Perque entrant per la porta falsa, no l' abordaran los gosos de pressa que hi ha fermats á la porta gran.

Turrons.

La ignoscenta criatura aprop de la llar del soch pica 'ls tions que s' encenan,

sa ma armada ab los esmolls,
y ab prima vêu que espichneja
repeiteix un, dos, tres cops:
caga tiò,
caga turró.

Mes la pobra es ignoscenta
y per ço fà saltirons,
quan treu los turrons de sola
y á sos pares los d' tots,
que avans allí l' hi posaren
perque pogués di l' xicot:
caga tiò,
caga turró.

Mes ay quants veyém que á Espanya
se dedican a aquests jochs
homes grans, que grans se creuhens,
criatures grandasots
que no s' donan pas vergonya
de dir lo mateix que 'ls noys:
caga tiò,
caga turró.

Aquell mestre que afeytava
quan era á l' emigració,
aquel altre que l' Iberia
venia pels carrerons!
tots ja fà dos anys que pican,
dos anys que diuhen aixó:

caga tiò,
caga turró.

Aquell que ahí s' escolava
mort de fam per los racons,
y que avuy l' hi diu la cara
«Viva la constitució»
ab vêu mig enrogullada
també crida, també s' mou:
caga tiò,
caga turró.

Aquell que ahí feya l' ranxo
pels soldats del batalló,
y que avuy porta á la mániga
estrellas y galons d' or
no espera que Nadal siga
sino que diu cada jorn:
caga tiò,
caga turró.

Aquell senyor que antes feya
molts mes badalls que singlots,
que ahí diugué abaix las quintas;
y després diugué que no
que ahí digné «viva l' poble»
diu avuy donantli cops:
caga tiò,
caga turró.

Tants farsants com avuy viuhens
mes grastos que no 'ls tuixons,
ab mes ventre que conciencia,
ab mes gana que bon cor.
tots diuhen fent cantarella
y deixant que rodi l' mon:
caga tiò,
caga turró.

Desde l' sorge que á la fosa
porta lo fusell al coll;
desde l' cipayo que cobra
cada dia sis ralots.
fins al Joanet y comparsa
d' allà dalt esclaman tots:
caga tiò,
caga turró.

Desde l' esribent mes tendre
al principal mes vellot;
desde la boca d' Olózaga
á la boca del toisó,
tot lo dia m' amohinan

eridant á n' al mateix tó
caga tiò,
caga turró.

Y 'ls cessants y 'ls retirats
y de Dèu los sacerdots
y las monjas y los frares
y 'ls que 'ls ho van pendre tot,
encar que 'l tiò no cagui,
no 's cansan may, no per ço:
caga tiò,
caga turró.

Y lo tiò jamay para
y cops darrera de cops
y blaus darrera de blaus,
y bonya darrera de bonys,
y crits darrera de crits
y això sempre y sempre això:
caga tiò,
caga turró.

Caga forsa, ara ets al ball
quan no mel, caga suor;
quan no suor, caga sanch
quan no sanch, vèsten al clot,
que llavors ja no serveixes
y ningú ja dirte pot:
caga tiò,
caga turró.

Ja veurás que bè que 't tracta
quan siga aquí aquell senyor;
ja veurás com fa esquitxarte
no més trenta milions:
Si no 'ls pagas 'l estabellà
si no 'ls pagas cap al foch:
caga tiò,
caga turró.

No 't cansis may y fes sempre
lo que a ells los sembri minor,
fins que 'ls tiri al altre barri
una santa indigestió;
ó rellicant del tèu puesto
aixafals los peus à tots,
esclamantne tot à l' hora:
Ja hi cagat prou!

FRASES Y FORA.

L' article 33 me porta á la presó; no hi fa
res. Sempre 'l combatiré.
Enrich Arredondo.

Endavant sempre. Lo grillet del presidari
donat per vosaltres, enobleix.
Marian Foncillas.

Totas las santas causas han detenir màrtirs.
Aném al Saladero.
Joan Joseph Mercado.

Si no vè ab una bomba, no creguéu ab la
vinguda del que ja li diuhen rey.
Enguerino.

No voto ni votaré may vendre la patria á
un estranger.
General Quesada.

Me retiro de Director de la Gaceta; tinch
dignitat y no vull ser un potxinelli fet ballar
pels aostins.
Nemesi Fernandez Cuesta.

Si á n' als mèus electors no 'ls hi es con-
venient 'l Aosta per rey, á mi si.
Federich Gomez.

La caritat es cosmo opolita: ahí per Madrid,
avuy per Barcelona.

Maria Hernandez y Espinosa.

Soldats, prou servilisme! Vos volanfer ser
comparsas á las órdes d' un saltimbanquis.
Gabriel Sanchez, sargento.

Treballs dono al que se encarregui de 'l
Hisenda. L' ase 'm fum si cap deu-dor cobra
un céntim.

Figueroa.

En Soler y Matas era la única notabilitat
barcelonesa que 'm faltava retratar.

Cordiglia.

Aquí sempre hi ha plantell de tontos. Ja
trobaré aficionats que s' allistarán pera anar
á defensar l' honor espanyol á América.

Manuel Keller y Garcia.

Si 's pensavan que portantme al ponton
privarian lo Xanguet, s' han tallat; ara surt.

I. Lopez.

¡Quina manera de comprometrem! Està mal
fer això de publicar lo governador los noms
dels que 'ns ne varem anar.

Gayetá Miarons.

Pot dir en Corcuera si me 'n vaig anar, y
ell no dormia á Barcelona!...

Joaquin Zulueta.

No 'm fa res que 'm diguin que vaig tenir
por. La grant qüestió era salyar l' individuo.

Francisco Travila.

Ja no es necessari; me 'n torno á Madrid.

Benet Losada.

Adeu siau, barcelonins; si torna á afigirvos
una epidemia, me tindréu aquí.

Agreda.

(Se continuara.)

Mes ranxo per variar.

Lo poble espanyol pera compendre la car-
ga qu' es un monarca, no mes se té de fer
cárrec que en Napoleon lo petit, com acer-
tadament li digué en Victor-Hugo, ara, tot y
sent presoner, té cent crits que 'l cuidan.
Figúrintse aquí á Espanya quants tindrà lo
rey que vé, ab las ganas que la major part
dels espanyols tenen de servir á tothom, siga
'l qui siga, mentres puguen veure á costa del
pays.

Vostés ja sabrán què n' aquell tal Alonso,
aquell home mes famós qu' en Roldan, que
ab un ardit de guerra, confessat per ell ma-
teix, s' apropiá d' lo que no era seu, lo govern
recompensá son talent enviantlo á Filipina ab
un destino molt bo; donchs això no era mes
que 'l prólech de la benèfica obra que pera
la regeneració de Espanya està component.
Ara que ja som al capitol primer, ara ja ha
enjegat de los establiments penals á n' als
lladres y assassinos, y ocupan los escriptors
las plàssas vacants de presidari. Quant tota
la obra signi acabada donarà gust de veure.
Es á dir gust, distingo; á n' als estrangers los
farà riure, mentres que los espanyols malehi-
ràn lo dia en que nasqueren en la salvatge
Espanya, quant tant á la vora tenian la civili-
tzada Africa.

Xarada.

Estava ab tracte amorós
ab una nena pitera
y al sentirne á ma primera
nos vam espantar tots dos.

Per poderla sossegar
li vaig dir: — 'M' estimas, mona?
Me contestà ab ma segona
y la envio á passejar.
Lo meu tot acertará
qui busqui ab un poch d' ajuda,
una cosa ja caiguda
que aviat s' aixecará.

L' HERÉU DE CASA.

Telégramas.

MADRID.

Las Corts s' han convertit en Clubs. Cada
dia hi ha crits, barallas y escàndols. Los di-
putats fan esforços de véu, perque com que 'l
rey es italià y aficionat á las óperas, potser
llogui á tots los que denguin lo dò de pit.

Ja s' han nombrat las comissions que tenen
d' anar á rebre 'l rey. Entre elles n' hi figura
una de la partida de la Porra.

Diu que aniré tant bè... que 'l diari 'n
porta.

BURDEOS.

Confiansa sempre! Avant y fora! Si cayém
caurém com la vella alsina que ha desafiat
durant tota la sèva vida los embats del mas-
tral.

Si 'ns sostenim con la brancalluda alsina,
també aplegarém sota nostre brancatje tots
los pobles de la rassa llatina que victorejerán
á la república.

FLORENCIA.

Lo duch de Samboy després de menjar lo
gall lo dia 25 del present, s' embarcarà cap
á Espanya abont vindrá á menjar los turrons.

BERLIN.

Poch consum de galls y turrons; molt con-
sum de llàgrimas, gemechs y roba negre.

Los sombrerers no s' entenen de tant po-
sar glassas al barrets.

Se creu que 's presentarà una proposició al
congrès demandant que 's tenyeixi de negre la
bandera prusiana lo dia en que 's declari vi-
gent 'l Imperi Alemany.

ROMA.

Apesar de que en Victor Manuel es amo de
Roma no hi gosa anar per por del Papa.

Fá lo mateix que alguns amos de casa que
no van may á visitarla per por dels inquilinos.

Diversions públicas.

TEATRO REAL.—Se suspen la funció per
donar lloch á un banquete que 's celebrarà lo
25 del corrent en que 'ls turrons anirán en-
doina.

TFATRO NACIONAL.—Gran exposició de
neulas ó neulats. A costat dels capellans que
no cobran, dels cesants que 's moran de ga-
na, de las viudas que badallan, dels retirats
que agonitzan, hi figurará 'l poble que paga
y l' expremeixen com una esponja.